

skellig paa en meget ubetydelig Ryststrækning — den er i det Mindste ubetydelig med Hensyn til den tynde Befolkning, og jeg tør sige, at den egentlige active Deel af Befolkningen hverken vil eller kan fiske der, men gaaer ud af Aggerkanalen til det aabne Hav — det er lidet usseligt der at paahvde et saadant særegt Fiskeredskab, naar man engang er indrettet paa at fange Fjnderne med de gamle smaa Garn, og Bedkommende ere rimeligvis flet tjente med at faae Tilladelse til at fiske paa det Sted, naar det forbydes at fiske med de gamle Garn. Jeg skulde ogsaa meget feile, om der ikke med Hensyn til disse Garn ogsaa findes et Slags Aftægtsforhold Sted; det er de halvt opbrugte Garn, der ikke kunne holde i aaben Sø, som blive anskaffede til dette Rystfiskeri, hvorimod man har fordrøet, at der skal anskaffes nye Garn efter et heelt nyt System. Naar jeg derfor skal have en Mening om denne Sag, hvad jeg jo maa have, da jeg skal votere i den, forekommer det subsidiaire Forslag under c mig ialtfald at være utilraadeligt, og jeg stemmer for Commissionens og Udvalgets Fleertals Forslag under b.

Nørgaard: Da den anden ærede Landsthingsmand for 10de Rreds (Lehmann) saa stærkt har fraraadet at gaae ind paa det subsidiaire Forslag fra hele Udvalget, finder jeg Anledning til endnu engang at tage Ordet. Saavidt jeg opfattede den ærede Landsthingsmand, udtalte han sig saaledes, at det var alene Hensynet til de gamle Fiskere i Agger, der gjorde, at man vilde lempe sig med det laafede Vand, saaledes at de kunde have endeel Næring der. Men det er ikke alene det; der er noget Mere, som det forekommer mig, at Forsamlingen kan støtte sig lidt til her. Jeg veed virkelig ikke, hvori Forsamlingen kan finde en Støtte for sin Mening i en Sag som denne, naar den ikke skulde findes deri, at Commissionen efterat have undersøgt Localiteterne dog i væsentlige Puncter maatte gjøre Indrømmelser, som ikke vare gjorte i dens første Indstilling,

og at Commissionen, efter at have talt med de forskjellige Parter fra begge Sider, ikke dristede sig til at holde fast ved, hvad den, før den havde seet Forholdet, havde vedtaget. Det forekommer mig, at i en Sag som denne, der er saa ubekjendt for Thinget, maa det saaledes Passerede være en væsentlig Støtte for Forslaget. Der skal vistnok anskaffes nye Garn til det omtalte Fiskeri, men man veed, at Garn er Noget, som baade raadner og slides op, dernæst er det jo ikke paalagt Nogen at fiske med dette Garn. De kunne skaffe Garn til et saadant Fiskeri, hvem der vil, og de, der ikke have nogen Interesse derfor, kunne unblade det. Jeg troer, at det Helbigste vilde være, om man gjorde et Forsøg med dette stormaskede Garn istedetfor at flabe nyt laafet Vand.

Indenrigsministeren ad interim: Jeg maa for tredje Gang sige, at Commissionen, efter at have været paa dette Sted, henholdt sig til sin tidligere Mening. Det kan ikke nytte Noget at gjentage, at den frasagt den; den henholdt sig; dertil og fremkom kun med en subsidiair Indstilling.

Ordføreren: Maafee jeg maa tilføie, at Grunden, hvorfor vi kun subsidiairt have kunnet tilraade Indførelsen af saadanne Vaad, er væsentlig de Dyringer, som Commissionen i sin Betænkning Pag. 33 har ytret om dette Vaad. Det hedder nemlig der: „Fiskerne meente at kunne bruge et saadant Vaad med Fordeel, men Commissionen har ingen Erfaring for, hvorvidt et saadant Redskab vilde være hensigtsmæssigt, og antager derfor, at da Fjnderne fødes i Foraaret, og Ynglen er meget lille i Juni, Juli og August Maaneder, vil ogsaa endeel Yngel gaae tabt, saavel hvis man indskrænker Strækningen af det foreslaaede laafede Vand, som hvis man aldeles opgiver Etableringen af et nyt laafet Vand, men derimod tillader Pulsbaafiskeriet i bemeldte Vand med stormasket Garn.“